

KAPITOLA 1

Paríž je krásne mesto, ale nie na umieranie. Bola rodenou Parížankou a bola na to patrične hrdá. Prežila tu krásne detstvo plné prechádzok popri večernej Seine, v sprievode svojich rodičov. Keď sa jej a manželovi Pierrovi, pred niečo viac ako šiestimi rokmi, narodila malá Antoinette prežívala najkrajšie obdobie svojho života a bola pripravená dať svojej dcére rovnakú lásku ako v detstve sama dostávala. Ani vo sne by jej vtedy nenapadlo, že prežije takéto ťažké obdobie.

Sabine Dijon stála vedľa malej detskej nemocničnej posteľnej veľkých rodičovských starostí. Hlavu mala plnú otázok, srdce plné bolesti a oči plné slz. Držala svoju malú dcérku za ruku a snažila sa nemyslieť na to čo im život postavil do cesty. Uvedomovala si, že ten ťažší diel tohto bremena musí niesť ona. Jej sladké, okaté „všetko“ bolo príliš malé na to, aby vedelo domyslieť dôsledky. Antoinette iba bezbranne ležala a čakala čo bude nasledovať. Vedela, že mama je smutná, ale mýlila sa v tom prečo. Jej nevinnú šesťročnú myseľ zamestnávala iba tá hrubá ihla.

Ordinácia nebola veľká. Mala možno dvanásť, či pätnásť metrov štvorcových a vyzerala podobne ako iné detské ordinácie. Steny mali ľahký nádych zelenej farby aby trochu zmiernovali neprijemnosť tohto miesta pre jej malých návštevníkov. Takmer v rohu ju presvetľovalo veľké francúzske okno vedúce na terasu s príjemným parkom v pozadí. Vedľa okna na pravo sa pozdĺž steny tiahla asi meter a pol vysoká kartotečná skrinka určená pre záznamy pacientov. Pri vedľajšej stene stál pri okne nízky konferenčný stolík, s vkusne poukladanou zbierkou odbornej literatúry na vrchu a lampičkou vedľa nich. Nad ním, zelenkavej stene, dominovali veľké biele hodiny a dva menšie plagáty s odbornou tematikou. Stranou od nich stáli dve asi dvojmetrové skrinky, ktorých spodné dve tretiny tvorili zásuvky a vrchnú tretinu police. Priamo pred nimi stálo biele nemocničné lôžko na ktorom čakala malá Antoinette na svoj zákrok. Nohy mala pokrčené a položené na igelite, ktorý na kraji lôžka bránil jeho zašpineniu. Jednou rukou držala matku Sabine a druhú mala voľne

položenú vedľa tela neďaleko od vysokého kovového stojana na infúzie, z ktorého našťastie do jej telička nič nekvapkalo. Hlavu mala otočenú doprava smerom k asi štyri metre vzdialenému oknu. Okrem svetla prichádzajúceho z parku tak videla aj lekára v bielom plášti, ktorý ešte chrbtom k nej niečo kontroloval v počítači. Postavil sa zo svojho koženého kresla krémovej farby a pristúpil k lôžku. Usmial sa na malú Antoinette a mlčky ponad ňu načiahol ruku k sestre stojacej na druhej strane lôžka. Zdravotná sestra si vymenila krátky pohľad so Sabine, stojacej po jej pravej ruke a podala lekárovi striekačku s ihlou.

„Nebude to bolieť, láska“ prehovorila k nej Sabine a ešte silnejšie ju stisla za ruku. Jej malá dcéra iba mlčky prikývla, že súhlasí s tým, čo musí podstúpiť. Síce s polohlasným vzlyknutím ale už chcela mať za sebou najväčšie utrpenie svojho života. Teda aspoň si myslela, že biopsia pečene je najväčší problém, ktorý má. Už ju raz podstúpila a nemala na to najlepšie spomienky. Pre malé nevinné dieťa, akým bola, je vždy veľkým utrpením podstúpiť takýto zákrok. Keď ho podstúpila prvý raz, pred niečo viac ako rokom, myslela si, že to bolo prvý aj posledný krát. Mýlila sa.

„Môžeme?“ opýtal sa iba pohľadom lekár jej matky Sabine.

„Už som ti rozprávala, že si moje najkrajšie slniečko?“ spýtala sa Sabine svojej malej dcérky a mala slzy na kraji. Vedela, že ju musí na ten moment nejako zabaviť. Tiež sa bála, ale nie tej ihly. Skôr laboratórnych výsledkov toho, čo ihla prinesie na svetlo. Nerobila si ilúzie, že budú dobré. To by tu nebolí. Ani ona ani jej dcéra Antoinette.

Poklad jej života náhle v slzavom kŕči zvrátil celú tvár a Sabine opäť zosilnila stisk ruky svojej dcérky. Z očí sa jej vyvalili slzy ale aj tak druhou rukou hladila Antoinette po tvári. Povzbudzovala ju „vydrž chrobáčik! Už to bude.“ Dala by čokoľvek za to aby sa s ňou mohla vymeniť. Nemohla.

Po chvíli bola tá najväčšia bolesť preč. Sabine stála sklonená nad posteľou svojej dcérky a opierala sa o ňu lícom o líce. Ich slzy sa miešali do spoločného pramienka utrpenia stekajúceho niekam na lôžko. Aj keď to bolelo každú inak, boli šťastné, že sú pri sebe tak blízko. Nevedeli ale do kedy.

„Potrebujeme asi tri dni na výsledky“ povedal lekár a podal striekačku sestre do ruky. Tá zručne odhodila použitú ihlu do koša a presunula obsah striekačky do sklenenej tuby pripravenej na stole. Označila ju nálepkou s menom a dátumom a umiestnila do stojana určeného na tento účel.

„No ty si ale veľká slečna!“ povedal smerom k svojej malej pacientke lekár popri tom ako jej prelepoval miesto na pravom boku pod rebrami. Široko sa na ňu usmial. „Vedel som, že sa budeš držať tak statočne. Počkaj! Niečo ti dám,“ povedal smerom k Antoinette a ustúpil dva kroky stranou k svojmu stolíku. Z jeho zásuvky vybral jednu z malých plyšových hračiek a zamával ňou Antoinette pred zrakom. Potom opäť podišiel k nej a vložil jej ju do dlane. „Aké mu dáš meno?“ spýtal sa s úsmevom a sledoval ako sa malá Antoinette zoznamuje so svojím medvedíkom.

„Pierre,“ odvetila Antoinette nesmelo. „Aby mi pripomínal ocka, ktorý je teraz na Floride.“

„Antoinette,“ okríkla ju zľahka Sabine „prosila som Ťa aby si o tom nikde nerozprávala.“

Lekár sa rozpačito usmial a pozrel sa na jej matku Sabine. „Nebojte sa! Som na Vašej strane.“ Otočil sa smerom k sestre aby jej naznačil, že by s pacientkou a jej matkou potreboval trochu súkromia. S profesionálnym úsmevom to pochopila a stratila sa vo dverách.

„Ešte vás prenasledujú?“ opýtal sa lekár Sabine.

„Už to našťastie vychladlo,“ odvetila a pomáhala svojej dcérke obliekať sa.

„To som rád. Najmä kvôli malej. Novinári sú už takí. S tým nemôžete bojovať,“ odvetil a založil si ruky do vreciek svojho rozopnutého bieleho plášt'a.

„Ani nechcem. Musím venovať všetku svoju energiu jej,“ povedala Sabine rozhodne a ukázala očami na svoju maličkú, ktorá už pomaly zabúdala na to čím práve prešla. Čo ju čaká ešte nevedela a ani nemusela. Aj tak by tomu nerozumela.

„Aj tak obdivujem ako to zvládajte.“

„To by na mojom mieste zvládal predsa každý. Ťaží ma len tá neistota, čo bude ďalej.“

„Rozumiem,“ odvetil lekár a podišiel k malej Antoinette aby ju zľahka pohladil po vlasoch. Mala ich dlhé až pod lopatky ale ani si jeho pohľadenie nevšimla. So smutným výrazom v očiach objímala svojho plyšového Pierra, ktorý vyžadoval celú jej pozornosť. „O pár dní, po výsledkoch, budeme múdrejší,“ dodal s pohľadom na jej matku Sabine. „Ak by ste čokoľvek potrebovali, viete kde ma nájdete.“

„Ďakujem,“ odvetila Sabine a tiež sa usmiala.

Steve Hamilton sa započúval do svojich myšlienok. Zdalo sa mu zvláštne, ako vníma svoj vnútorný hlas a uvažoval nad tým ako vnútorný hlas asi vnímajú ľudia s poruchou sluchu. Jeho myseľ sa upínala na mestečko Taylor Creek v štáte Florida. Nebol odtiaľ. Ani z Taylor Creek a ani z Floridy. Vyrastal v Severnej Dakote, ale to bolo už dávno. A nie len to. Bolo to preč. Severná Dakota aj jeho pravé meno. Dnes sa volal Steve Hamilton a to mu stačilo. To čo robil nerobil pre seba. Nezáležalo na mene a ani na mieste pôvodu. Chápal to a všetku svoju energiu venoval úlohe, ktorú mal pred sebou. Uplynulo už niekoľko mesiacov od kedy spoločne s Jackom Ringom začali svoju pozornosť upierať na Taylor Creek. Toto niečo viac ako päťtisícové mestečko na severnom brehu jazera OkeeChobee sa stalo súčasťou ich zámerov v januári 2009. Mali tu svoje plány a prípravy na ich realizáciu boli v plnom prúde.

„Stále premýšľam ako to zmení život v Taylor Creek“, povedal Steve a obrátil sa na Jacka.

„Steve, preberali sme to snád' tisíc krát,“ odvetil polo znechutene Jack. „Každý človek a každá udalosť v malom meste akým je Taylor Creek zasiahne do jeho chodu. O tom nemusíme debatovať. My sme iba súčasťou tohto diania, nič viac.“

„Tomu rozumiem Jack. Faktom je ale aj to, že bez nášho zásahu by sa život v Taylor Creek uberal úplne iným smerom.“

„Tak teda dobre. Špeciálne pre teba ešte raz,“ pustil sa Jack zľahka ironicky do tisíc prvého vysvetľovania „Áno, bez našich

plánov a zámerov by sa život v Taylor Creek uberal inam. Uberal by sa tam kam by ho nasmerovalo dianie ľudí v ňom žijúcich. To, že tam nežijeme na tom nič nemení. Naše zámery tam sú iba jedny z mnohých. Čo ťa na tom vlastne žerie? Niekedy mám pocit akoby si v Taylor Creek vyrastal.“

„Nie, nevyrastal!“ odvetil podráždene Steve „vieš veľmi dobre, že som z Grand Forks v Severnej Dakote. Ale nie som si istý či máme právo to robiť. Stále som si nezvykol na túto úlohu.“

Jack si náhle uvedomil, že Steve potrebuje viac jeho podpory a rozhodol sa mu ju dať. „Samozrejme viem, že si v Taylor Creek nevyrastal. Bolo by to proti všetkým pravidlám,“ zľahčoval Jack. „A pokiaľ ide o naše právo mať v Taylor Creek a okolí vlastné zámery tak ťa uistujem, že právo na to máme. Nie ty alebo ja. Cháp to ale tak, že tí, ktorí nás touto úlohou poverili to právo majú. To ti musí stačiť! Možno pre nováčika ako ty nie je jednoduché to chápať ale zvykneš si.“

„Vystihol si to Jack,“ nadviazal Steve „som stále nováčik. Spomínam na časy keď som vyrastal v Grand Forks v Severnej Dakote. Žil som bezstarostný život chalana a iný som si nevedel ani predstaviť. Dnes som na druhej strane barikády a porovnávam. Nevieť si zvyknúť. Operácia v Taylor Creek je moja prvá. Stále sa v tom trochu hľadám a neviem čo mám od toho čakať?“

„Čakať?!“ zhrozil sa Jack „možno v tom je ten problém Steve! Ty nemáš čakať! Ty to máš riadiť! Neuraz sa ale niekedy pochybujem či tvoj výber na túto úlohu bol správny. Vieš veľmi dobre aké je to dôležité. Vieš aj to, že do operácie tohto rozsahu sa z pravidla úplný nováčik nedostane. Máš proste šancu, ktorú nemáva každý. Nemal by si si ju premrhať pochybovaním!“

Stevovi sa tieto slová nepočúvali dobre ale vedel, že Jack má pravdu. Neoponoval mu. Uvedomoval si, že sa od neho môže veľa naučiť. Vedel aj to, že Jack to nemyslí zle. Bol služobne starší a kedysi si preskákaval to isté čo teraz Steve. Snažil sa iba pomôcť.

„Tiež si býval taký?“ opýtal sa opatrne Steve.

Jack sa už chystal vyblafnúť sebavedomú odpoveď ale zarazil sa. Náhle si uvedomil, že ani jeho začiatky v tejto roli neboli

jednoduché. „Hm, asi by som mal povedať že nie,“ zauvažoval nahlas.

„Skôr by si mal povedať pravdu.“

„Priznávam Steve, tiež som si nezvykal ľahko,“ zmiernil Jack svoj tón „asi sa to ani nedá. Je to obrovská zmena pre každého kto dostane takú šancu. Chápem čím prechádzaš. Chce to len čas. Čím dlhšie budeš v tejto úlohe tým to bude ľahšie. Mimochodom onedlho máme stretnutie s Andrew-om, a určite sa bude pýtať na priebeh operácie v Taylor Creek.“

„S Andrew-om?“ opýtal sa prekvapene Steve. Z tónu jeho hlasu bolo cítiť, že to meno vzbudilo u neho rešpekt. Vedel, že aj „Andrew“ je iba krycie meno. Podobne ako „Steve“ či „Jack“. Vždy používali krycie mená. Tak znelo prvé pravidlo. Používať skutočné meno bolo síce možné ale iba vo výnimočných prípadoch. Andrew ale nebol ten prípad. Jack ani Steve jeho skutočné meno nepoznali. Nepotrebovali a ani ho nechceli vedieť. K spolupráci s ním im stačilo poznať ešte druhé pravidlo. Pravidlo, že krycie mená sa pridelujú na základe úspešne dokončených operácií princípom obrátenej abecedy. Podľa tohto pravidla dostával nováčik krycie meno niekde na konci abecedy, napríklad Steve. Mená tých, ktorí už mali za sebou nejaké úspechy sa pohybovali v strede abecedy a Jack bol príkladom takéhoto kariérneho postupu. To tiež vysvetľovalo rešpekt, ktorý Steve pociťoval pri zaznení mena „Andrew“.

„Áno, priamo s Andrew-om“, odpovedal Jack „myslím, že okrem samotnej operácie sa bude zaujímať aj o to aké pokroky robíš ty osobne. A hoci nepochybujem o tvojich schopnostiach z našich posledných debát nemám najlepší pocit. Asi by nebolo dobré aby si sa Andrew-ovi prezentoval podobne ako teraz mne. Mal by sa pozbierať! Zabudni na Severnú Dakotu! Teraz si tu a voláš sa Steve Hamilton. Tak ukáž čo v tebe je!“

„Mrzí ma to Jack,“ dával sa Steve pomaly do kopy „Nie vždy bývam takýto, to dobre vieš. Nemusíš sa ale znepokojovať. Mám to pod kontrolou. Ani teba a ani Andrew-a nesklamem,“ odpovedal dôrazne.

„To rád počujem“ uznanlivo dodal Jack „veľmi dobre vieš, čo by neúspech takejto operácie znamenal. Priamo by ovplyvnil

operácie, ktoré bežia súbežne. Také niečo by nikoho nepotešilo, tobôž nie Andrew-a.“

„Samozrejme. Aj keď som tu nový poznám pravidlá,“ hájil sa Steve.

„Výborne,“ potešil sa Jack. „Si jeden z mála nováčikov, ktorí ako prvú operáciu dostali niečo také veľké ako Taylor Creek. A aj keď sú tvoje pochybovačské reči dosť neprijemné, verím, že celú túto operáciu dotiahneš do úspešného konca. Určite by som jej zlyhanie nechcel vysvetľovať Andrew-ovi.“

„Nemyslím, že to hrozí,“ upokojoval situáciu Steve: „urobili sme dobrú prácu! Kľúčovú osobu sme identifikovali správne. Za posledné dva týždne sme v prípravách celej operácie nemuseli vôbec nič korigovať. Všetko nasvedčuje tomu, že sa blížime k úspešnému koncu.“

„To znie dobre Steve. Určite to poteší aj Andrew-a a pomôže to aj tvojmu postupu. Myslím, že hoci niekedy pochybuješ o sebe samom počínaš si celkom dobre. Môže ťa to posunúť.“

„Ďakujem“, odvetil Steve „myslíš, že prípravy, ktoré sme do tejto operácie vložili boli primerané? Niekedy si nie som celkom istý či sa to nedalo pripraviť v kratšom čase.“

„Hm čas,“ Jack sa zamyslel čo odpovie. „Úprimne povedané, vždy sa dá niečo urobiť za kratší čas. Sám ale dobre vieš, že ide skôr o výsledok. Ten si vyžaduje precíznu prípravu a tá si zase žiada čas. Nemyslím si, že by si celou prípravou strávil viac času ako býva zvykom pri podobných operáciách. Ani si nemyslím, že realizácia o mesiac skôr by niečo zásadne zmenila. Beriem to tak, že dôraz kladieš na výsledný úspech operácie a to oceňujem. Akurát ma niekedy vyrušujú tvoje úvahy o tom ako to zmení život v Taylor Creek.“

„Ved' práve,“ chytil sa Steve „neviem ako to ovplyvní...“

„Zbláznil si sa?!“ zakričal Jack podráždene „práve sme to celé prebrali!“

„Pokojne Jack, žartoval som,“ odvetil Steve.
